

Vuurduivel

Nathalie Pagie bij Boekerij:

De toneelclub

De campus

De Tara en Diego-serie:

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

Ijsengel

Noordkaap

Helsinki

Camping Oosthoek

Vuurduivel

Verhalen:

Familieweek Domburg

De grot

Cake

Gekke tante Julla

Kerst in De Eetkeet

Koning van het bos

boekerij.nl

Nathalie Pagie

Vuurduivel

Australië in de greep van een terrorist.
Een vader riskeert alles om zijn zoon te redden.

ISBN 978-90-225-9497-1

ISBN 978-94-023-1951-4 (e-book)

ISBN 978-90-528-6523-2 (audio)

NUR 305

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Shutterstock

Landkaart New Australia: © Yde Bouma

Auteursfoto: © Yvette Kulkens

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Smoke on the water
and fire in the sky*

Deep Purple – ‘Smoke on the Water’

*The devil inside, the devil inside,
every single one of us the devil inside*

INXS – ‘Devil Inside’

New Australia

NORTHERN TERRITORY

Cairns

Alice Springs

QUEENSLAND

Coober Pedy

SOUTH AUSTRALIA

Byron Bay

NEW SOUTH WALES

Adelaide

Sydney

Canberra

SE 18

VICTORIA

Melbourne

1

Alice Springs, Northern Territory, New Australia – 20 januari 2052

Hoewel het niet eens extreem warm was – tweeënveertig graden lag in het begin van het jaar slechts een fractie boven de gemiddelde temperatuur – zou Jake Ryan zich deze rampzalige middag blijven herinneren als de heetste uit zijn leven. Voor het eerst in maanden was hij een lang weekend vrij. Een nieuwe collega had aangeboden Jakes dienst bij Airmail Australia over te nemen, met als gevolg dat Jake zich pas over drie dagen weer hoefde te melden. Drie dagen en nachten op de grond, hij kon zich niet heugen hoe lang geleden dat was voorgekomen. Al dertien jaar vloog hij post en pakketten van en naar afgelegen gebieden. Duizenden kilometers had hij afgelegd om bewoners van gehuchten in het uitgestrekte westen, het zuiden en in zijn eigen Northern Territory te verblijden met de vracht van zijn eenmotorige Cessna. In de beginjaren bestond het merendeel nog uit brieven, boeken en cadeaus die familieleden elkaar zonden, maar al snel hadden watertanks, voedselpakketten en medicamenten de overhand gekregen. Van vliegende postbode was hij verworpen tot levende reddingsboei; voor de diehards die ondanks de soms onleefbare omstandigheden toch in de outback wilden blijven wonen, was hij het enige contact met de buitenwereld. Ze wachtten hem op aan het einde van de provisorische landingsbanen, vaak niet meer dan een met pylonen afgezette strook zand, en klapten enthous-

siast op zijn schouder zodra hij was uitgestapt. Ze beschouwden hem als een vriend en dat gevoel was wederzijds.

Over hoe hij zijn onverwachte vrije dagen moest invullen, hoefde Jake niet lang na te denken. Zijn vriendin Kirstie was een kampeerfreak. Ze had vaak verteld over de hikes die ze als kind met haar ouders maakte, de barbies op een kampvuur en de nachten in een swag, een dikke slaapzak met capuchon, onder de uitgestrekte sterrenhemel. Graag zou ze nog eens zo'n meerdaagse trip maken, maar dan met hem en Sam, hun driejarige zootje. Buiten barbecueën zou niet gaan en sinds 's nachts kamperen een verboden activiteit was geworden, zat slapen in een swag er ook niet meer in. Hiken mocht nog wel, net als picknicken. Voorgegrilde worstjes smaakten bijna net zo lekker als die van de barbecue, en hij had gehoord van een bocht in een kreek waar zwemmen in de weekenden was toegestaan. Toen hij Kirstie vroeg of ze meeding, vloog ze hem eerst om zijn nek om vervolgens als een malle haar rugzak te gaan pakken. Met haar baan als webdesigner, waaraan ze doordeweeks haar handen vol had, en een vriend die elk weekend boven de wolken verkeerde, was een gezamenlijk uitje een unieke kans waarvan ze geen seconde wilde missen. Haar enthousiasme werkte aanstekelijk. Binnen een uur zaten ze bepakt en bezakt in de auto en klonk 'Kookaburra Sits in the Old Gum Tree' uit volle borst. Toen het toppunt van geluk, tegenwoordig werd Jake misselijk als hij ook maar een flard van het kinderliedje opving.

Na een lange rit over de Stuart Highway in noordelijke richting, stopten ze in Davenport bij het Devils Marbles Conservation Reserve. Deze 'knickers van de duivel', zoals de enorme ronde keien werden genoemd, waren voorheen een toeristische trekpleister die Jake liever uit de weg ging, maar nu er amper nog toeristen kwamen, was het er aangenaam rustig. De Big Fires van

2040 lagen ruim tien jaar achter hen. Het verkoolde landschap had zich al aardig hersteld en er was meer dan genoeg moois te zien, maar de horden backpackers van weleer sloegen Australië voortaan liever over. Te heet, te veel regels en te gevaarlijk. Jake gaf ze geen ongelijk; op weinig plekken op de wereld was het risico op natuurbranden zo groot als hier. Net als de meeste aus-sies hield hij zich strikt aan de veiligheidsmaatregelen die direct na de branden waren getroffen, maar voor veel reizigers was dat een brug te ver. Een gunstig bijeffect, vond hij; het was er een stuk rustiger op geworden.

Ze volgden het pad tot aan de eerste overkapping, waar in de schaduw twee picknicktafels stonden opgesteld. Sam klom op de bank en keek verwachtingsvol naar zijn ouders op. Ze lachten. Sam was een kleine smulpaap. Het eerste wat hij wilde weten als hij 's ochtends wakker werd, was wat ze die avond zouden eten. Als dat een van zijn favoriete gerechten was, wat zo ongeveer neerkwam op alles zonder doerian 'stinkt!' of te hete peper 'au!', klapte hij enthousiast in zijn handjes.

Kirstie ging naast hem zitten en gaf hem een halve sandwich uit de trommel. Ze opende een fles water, vulde drie bekers en dronk er zelf een leeg. 'Dat is beter.' Ze wiste het zweet van haar voorhoofd en sloeg een arm om Jake heen. 'Superidee van jou. Hiermee scoor je bonuspunten. Ik zal eens diep nadenken over hoe ik je hiervoor ga bedanken.'

Hij grinnikte. 'Love me, babe?' Het was een overbodige vraag, maar hij stelde hem toch, omdat hij het haar wilde horen zeggen. Dat deed ze. In de nachtmerries die hem later achtervolgden zette op dit moment de pijn in. Het was de allerlaatste keer geweest dat ze zei dat ze van hem hield. Hier wilde hij stoppen met nadenken en herbeleven. Hij wilde de horror in haar blik uit zijn geheugen wissen, de geur van brandend vlees voor eeu-

wig uit zijn neus verbannen. Maar dat gebeurde niet; hij werd altijd te laat wakker.

De lunch was op. Hij tilde Sam op zijn schouders. Ze liepen verder. Een meter of vijftig en toen gebeurde het: vlak voor de eerste 'duivelse kei' sloeg Kirstie dubbel. Met haar handen tegen haar buik bleef ze voorovergebogen staan en uit haar mond ontsnapte een eigenaardig hoog geluid dat zo onmenselijk klonk dat het hem acuut de stuipen op het lijf joeg. Hij zette Sam op de grond en hurkte voor haar neer. De rook uit haar mond leek op een uitgeblazen rookpluim van iemand die een flinke hijs van een sigaret had genomen. Maar Kirstie rookte niet meer. Ze was gestopt, lang voordat het wettelijk verboden werd. Verbijsterd keek hij naar haar van pijn vertrokken gezicht. De rook kwam nu ook uit haar neusgaten. Wat hij zelf gezegd, gevraagd, geschreeuwd had, herinnerde hij zich later niet meer. Alleen haar stem, of beter, het geluid dat ze uitstootte, zat in zijn oren gevangen. Eerst het klaaglijk hoge piepen, daarna het hoesten, extreem hard. Rook en bloedspetters spoten haar keel uit, alsof ze haar longen uit haar lijf wilde blaffen. In doodsangst klemde ze zich aan hem vast, om zich vervolgens los te rukken en over het zandpad te rollen. Het water uit de fles dat hij over haar gezicht goot, leek één hemelse seconde verlichting te bieden, maar toen het vuur uit haar mond schoot, was de ramp compleet. Haar haren vatten vlam, net als de bandana om haar hals en het kaki bloesje. Ze zakte neer, haar ogen draaiden weg. Haar ziel had toen al afscheid genomen, hielden anderen hem later voor, maar al wat hij zag was het brandende lichaam van de vrouw van wie hij het allermeeeste hield, de moeder van zijn zoon.

Hij sprong boven op haar, probeerde uit alle macht de vlammen met zijn handen te doven. Zonder veel effect; elke uitgeslagen vlam werd direct vervangen door een nieuwe. Hij scheurde

het bloesje van haar lijf en dacht dat hij gek werd toen de huid van haar buik begon te roken. Hoe het kon wist hij niet, maar het vuur leek van binnenuit te komen, de brandhaard zat ergens in haar lichaam. Volkomen radeloos tilde hij haar op. Het enige wat in hem opkwam was dat ze zo snel mogelijk het water in moest, volledig kopje-onder om het vuurmonster dat haar opvrat de nek om te draaien. Maar waar? Waar in dit godvergeten stuk woestijn kon hij water vinden?

De parkbeheerder die hen uren later vond en de hulptroepen opriep, had Sam in zijn eentje langs de weg zien lopen, doodmoe en oververhit. Toen de man voor hem stopte vroeg het jochie om water, maar hij weigerde zelf een druppel te drinken. Het was niet voor hem, zei hij koppig, het was voor mama.

Deel I

Acht maanden later

De bruistablet gleed door het water naar de bodem van het glas, een spoor van belletjes achter zich aan slepend. Jake keek er met lege ogen naar, wachtte tot de tablet volledig door het water was opgenomen en dronk het glas in één keer leeg. Daarna liet hij zijn hoofd op de keukentafel zakken. Strepen zonlicht piekten tussen de houten lamellen door de keuken in. De krat met boodschappen die een week eerder was bezorgd, stond onaan-geroerd op de vloer; hij was er 's nachts al een paar keer over gestruikeld. Het aanrecht werd bevolkt door vieze glazen en borden. Hij zou moeten afwassen, zodat hij de medicijnen die zijn inmiddels maandenlange roes in stand hielden, kon innemen met water uit een schoon glas. Ontbijten moest hij ook, hij had het Emily beloofd. Op een volle maag zag de dag er heel anders uit, beweerde ze. Het liefst zou ze elke ochtend langskomen om eieren te bakken, fruit te snijden en koffie te zetten. Ze had het zelfs een paar keer voorgesteld, de eerste maanden nadat zijn wereld finaal was ingestort, maar dat was tegen beter weten in. Zijn zus woonde tweeduizend kilometer verderop in Sydney en stond ingeschreven voor een bungalow op SE18, een van de populairste brandveilige eilanden voor de kust van New South Wales. Als ze zou verhuizen om bij hem te komen wonen, al was het tijdelijk, verloor ze haar plek op de wachtlijst en dat

kon hij niet toestaan. Niet voor haar en niet voor Sam, die zij in huis had genomen toen duidelijk werd dat Jake niet langer in staat was voor zijn zoontje te zorgen.

Sam was een maand geleden vier jaar geworden en deed het wonderwel goed. Hij leek zich erbij te hebben neergelegd dat tante Em de plek van mama had ingenomen en dat hij papa maar af en toe zag. De nachtmerries waarvan hij krijsend wakker werd om vervolgens naar de douche te rennen en hevig snikkend onder de koude straal te gaan zitten, kwamen bijna niet meer voor. Het sneed Jake door zijn ziel dat Sam zo ver van hem vandaan woonde, maar hij troostte zich met de gedachte dat het jochie stukken beter af was bij zijn zus, die Sam behandelde als het kind dat ze zelf nooit had kunnen krijgen. Over hoe lang deze regeling zou voortduren, spraken ze niet. De tijd zou het leren; vooralsnog had Jake er een dagtaak aan zichzelf in leven te houden.

Met zijn werk was hij gestopt, angst- en paniekaanvallen maakten hem ongeschikt als piloot. Na een half jaar ziekteverlof had zijn baas hem een bezoek gebracht en samen waren ze tot de conclusie gekomen dat Jakes tijd bij Airmail Australia erop zat. Nu bracht hij zijn dagen door op de bank, waar films en series voor de broodnodige afleiding zorgden. Hij sliep amper en was kilo's afgevallen. Om de dag propte hij een paar sneeën brood met Vegemite of wat koeken naar binnen om overeind te blijven, maar zijn voornaamste dieet bestond uit een mix van pijnstillers en kalmeringsmiddelen, waarvan lorazepam de voornaamste was. Twee maanden maximaal, had de huisarts gezegd toen hij ze voorschreef, anders werd het risico op verslaving te groot. Jake had braaf geknikt, maar het risico kon hem gestolen worden; toen hij zijn pillen niet meer op recept kreeg, regelde hij zelf een voorraad via een bevriende apotheker die

medelijden met hem had. Of hij verslaafd was, wist hij niet, maar zijn trillende handen wezen er wel op.

Hij schrok van een harde roffel op de voordeur, schoot over-eind en kermde van de stekende pijn die dat in zijn voorhoofd veroorzaakte. Er kwam zelden iemand onaangekondigd langs. Zijn burens wisten dat hij met rust gelaten wilde worden en de paar vrienden die nog belangstelling toonden, deden dat vooral online.

‘Wie is daar?’ gromde hij, terwijl hij de lichtflitsen voor zijn ogen probeerde weg te knippen.

In plaats van een antwoord klonk er een tweede roffel. Dat irriteerde hem. Hij stapte over de boodschappenkrat de woonkamer in, waar een enkel schemerlampje een gelig licht verspreidde. De luiken voor de ramen zaten al maanden dicht en de zonnestralen die door de kieren piepten werden door dikke gordijnen de toegang geweigerd. In het slot van de voordeur stak een sleutel, die hij omdraaide. Hij trok de deur een stukje open en zette zijn voet ertegen, zodat de ongewenste bezoeker niet binnen kon komen, of naar binnen kon gluren.

‘Goodday mate!’ Twee blauwe ogen keken hem stralend aan.

Jakes irritatie verdampte op slag. Verbaasd staarde hij naar de man op zijn veranda: het rossige haar, de spottende glimlach om de schrale lippen en de typerende houding – armen gekruist voor de borst, duimen onder de oksels – herkende hij uit duizenden. Oliver Wilson was tijdens de dienstplicht zijn beste maat geweest. Sindsdien hadden ze elkaar niet vaak gezien, maar de vriendschap was gebleven. Dit was de tweede keer dat Ollie onverwacht opdook, ook na Kirsties overlijden had hij aangeklopt en was hij een tijdje gebleven. Hij organiseerde de begrafenis en steunde zijn vriend na een aantal uitputtende po-

litieverhoren. Zonder zijn hulp had Jake het destijds niet gered. Dat werd nooit hardop gezegd, maar ze wisten het allebei. Jake stapte naar buiten en hief een hand om het felle zonlicht uit zijn ogen te weren.

‘Ollie?’

De man spreidde zijn armen en gaf Jake een stevige hug. ‘Hoe gaat het, man? You look like shit.’ Hij liet los en trok zijn neus op. ‘En zo ruik je ook.’

Jake wreef beschaamd over zijn warrige baard. In zijn eentje op de bank leken dingen die vroeger zo vanzelfsprekend waren – douchen, scheren, tandenpoetsen – niet meer belangrijk. De laatste keer dat hij een bad had laten vollopen, was hij ingestort, verscheurd door de herinnering aan Kirstie en Sam die met duikbrillen en snorkels in het water speelden. Hij had de deur achter zich dichtgeknald en had de badkamer gemeden. Af en toe stak hij in de keuken zijn kop onder de koude kraan. Kauwgum hielp tegen de laffe smaak in zijn mond. Gênant, hij wist het, maar de energie om het anders te doen ontbrak.

‘Ik wist niet dat je langskwam.’ Of ik ben het vergeten, dacht hij. Hij keek zijn vriend onderzoekend aan. De grijns om Ollies lippen was dezelfde als altijd, maar hij zag ook iets anders: in de vriendelijke ogen school een zweem van ernst. ‘Wat is er aan de hand?’

Ollie haalde zijn schouders op. ‘Moet er iets aan de hand zijn? Mag een oude vriend niet gewoon op bezoek komen?’

‘Lul niet.’ Jake boorde zijn blik in die van zijn vriend en wachtte.

Het duurde niet lang voor Ollie zwichtte. Hij knikte naar de deur. ‘Laat je me nog binnen? Ik weet dat het een puinhoop is, hou je voor mij niet groot.’

Een half uur later schonk Oliver een tweede dosis zwarte koffie in de door hem afgewassen mokken. Aan de keukentafel had hij de reden van zijn komst uit de doeken gedaan en daarna was het stil gebleven. Jake wist dat zijn vriend een reactie verwachtte, maar had tijd nodig om diens woorden tot zijn verdoofde verstand te laten doordringen.

‘Dus je zit in een eliteteam van brandweermannen,’ herhaalde hij, ‘met een geheime missie, waarover je nu nog niks kunt zeggen.’

‘Behalve dat die missie levensgevaarlijk is,’ knikte Oliver ernstig. ‘Ons team is met de uiterste zorg samengesteld, door de strenge selectie-eisen kwam bijna niemand in aanmerking, alleen de beste van de besten zijn gevraagd en zelfs daarvan zijn er nog een paar afgevallen.’ Hij zweeg een paar tellen. ‘Ik weet dit omdat ik familie heb bij de veiligheidsdienst: Toby, een neef van mijn moeder. We schelen maar twee jaar, vroeger trokken we veel met elkaar op. Hij vertelt me af en toe meer dan officieel is toegestaan, off the record natuurlijk, want zijn baan staat op het spel. Van hem weet ik dat ze hebben wie ze hebben willen. Alleen nog een bluspiloot, die bleek lastig te vinden. Ik heb gezegd dat ik nog wel iemand wist. Met jou erbij zijn we compleet.’

Jake snoof. ‘Met mij erbij is de missie gedoemd te mislukken.’ Hij keek zijn vriend ongelovig aan. ‘Heb je gezien hoe ik eraan toe ben?’

‘Niet best, daarom heb ik een rugzak meegebracht.’ Oliver beet in een brownie uit de boodschappenkrat en humde goedkeurend. ‘Good stuff. Neem er ook een.’

‘Een rugzak? Blijf je logeren?’ Jake hoorde zelf de afkeuring in zijn stem en gebaarde verontschuldigend. ‘Sorry mate, maar...’ Hij bolde zijn wangen en wees zuchtend naar de puinhoop om hem heen.

Ollie haalde zijn schouders op. ‘Ik heb erger gezien.’

‘Het is gewoon niet het goede moment. Ik in een eliteteam... Vroeger misschien, maar in deze toestand... Ik ben al moe als ik de trap op loop.’

‘Je zit te zeuren. Hoog tijd dat je daarmee stopt.’ Ollie veegde resoluut de kruimels van zijn mond en stond op. ‘In deze toestand maak je inderdaad geen schijn van kans, dus zeg maar dag tegen je bank en de tv. We gaan aan de slag. Ik heb drie weken voor je uitgetrokken en daar was Jody het niet zomaar mee eens. Ik heb haar echt moeten overtuigen van mijn plannen voordat ze overstag ging. Ik hoop niet dat dat voor niets is geweest.’

Jake hapte toe. ‘Wat voor plannen heb je dan?’

‘Goeie vraag!’ Met twee opgestoken duimen zette Oliver zijn woorden kracht bij. ‘We beginnen met het huis. Dit donkere hol moet weer een frisse toko worden. Als dat op orde is, ben jij aan de beurt. Gezond eten, slapen, trainen, meer doen we niet. Ik ben je coach en ga de oude Jake tevoorschijn trekken; de Jake die zich schuilhoudt in dat kostuum van stinkende holbewoner. Na drie weken maken we de eerlijke balans op: ben je sterk genoeg, fysiek én tussen je oren, om de toelatingstest voor het team te kunnen doorstaan? Ik kan het weten, want ik heb hem al gedaan en ik zal niet liegen, hij is zwaar. Lukt het niet, of wil je niet, dan vertrek ik weer, even goede vrienden. Maar natuurlijk hoop ik dat je ja zegt en dat we samen een nieuw avontuur aangaan.’

Jake wist niet wat hij moest zeggen. Aarzelend kwam hij overeind. Naast Ollies opgeruimde verschijning voelde hij zich vies en zwak. Hij liet zijn hoofd hangen.

‘Of had je wat anders te doen?’ Ollie legde een hand op Jakes schouder en kneep er zachtjes in. ‘Kom op, man,’ zei hij op zachtere toon, ‘vertrouw me. Je hebt een vreselijke tijd achter de

rug, maar denk je dat Kirstie blij zou zijn je zo te zien? Zij is er niet meer. Jij leeft, gooi dat niet weg.'

Jake schudde zijn hoofd. Tranen prikten in zijn ogen. 'Misschien heb je gelijk.'

'Dus we gaan het doen?' Ollie verstevigde de grip op Jakes schouder.

'Ik... ik weet niet of ik het kan. Ik heb al zo lang niks gedaan.'

'Eén manier om daarachter te komen. Waar of waar?'

'Tja... misschien...'

'Good on ya!' Ollie straalde. 'Ik pak mijn rugzak uit de auto en installeer me boven. Daarna gaan we aan het werk.' Hij was al op weg naar buiten toen Jake hem terugriep.

'Wacht. Je bedoelt... nu meteen?'

Ollie grinnikte. 'Absolutely.'

3

Oliver bleek een meer dan strenge coach. Toen de keuken en de koelkast waren gesopt, de afwas weggewerkt en de boodschappen opgeruimd, stond Jake te tolleren op zijn benen, maar nog wilde Ollie van geen pauze weten. Pas toen de was buiten hing te drogen en er een verse groentelasagne in de oven stond, stuurde hij zijn vriend naar de badkamer voor een scheer- en douchebeurt. Jake redde het net, maar na het avondeten stortte hij in. Hij had in één dag meer energie verbruikt dan in de afgelopen maanden bij elkaar.

Hij sliep als een os en schrok de volgende ochtend bij het eerste daglicht wakker van de wekker die Oliver had gezet. Het duurde even voordat hij het ding had uitgeschakeld; net als de oven en wasmachine was de wekker een haast vergeten voorwerp. Hij voelde zich beter dan de ochtenden ervoor; een volle maag en goede nachtrust deden meer goed dan hij zich kon herinneren. Zonder al te veel tegenzin zette hij zich aan de 'lichte circuittraining' die Ollie in de tuin had uitgezet, maar na een uur gaf Jake het op. Hij liet de kettlebell in het gras vallen en zakte er zelf naast. Het zweet gutste van zijn lichaam.

'Vergeet het, dit wordt niks,' hijgde hij. 'Ik weet dat je het goed bedoelt, maar de kans dat ik over drie weken klaar ben voor dat eliteteam van jou is nul komma nul.'

Oliver leegde een bidon met koel water over Jakes hoofd en ging naast hem zitten. 'Voor de test, bedoel je. No worries, we